

Недоступен ни однин перевод.

Мулохизаҳои Кодири Косим пас аз як сайри бегараз дар шабакаҳои иҷтимоӣ

Март 1, 2021 12:58

«Муҳаббат ба Ватан ва муҳаббат ба одамон ду чараёни тез мебошанд, ки дар якҷоягӣ дарёи бузургии ватандӯстиро ташкил медиҳанд. Ватандӯстӣ душмани таънаву айбҷӯӣ аст».

(Мартен Густав, файласуфи олмонӣ)

ДУШАНБЕ, 01.03.2021. /АМИТ «Ховар»/. Дар шароити авҷи набарди иттилоотӣ, ки дар замони пандемияи коронавируси COVID-19 беш аз 70 ҷиҳати аҳолии сайёраро пойбанди робитаи фазои электронӣ кардааст, бавосита ё бевосита ба баҳри иттилоот ворид мешавад. Мутаассифона, дар аксар маврид шабакаҳои иҷтимоӣ ба минбари хангоматалабон, тамаҷҷӯён, игвогарон ва ранчидахотирони бадахлоқ табдил ёфтаанд.

Чунин нигоштааст Кодири Косим пас аз як сайри бегараз дар шабакаҳои иҷтимоӣ.

Хотиррасон мешавем, ки номбурда фаъолияти меҳнатии худро соли 1983 пас аз хатми Донишқадаи кишоварзии Тоҷикистон ба ҳайси агроном шуруъ намуда, минбаъд солҳои зиёд дар вазифаҳои муҳими хоҷагии давлатӣ – сарагроном, директори совхоз, инструктори КМ ЛКСМ Тоҷикистон, котиби дуҷуми кумитаи вилоятии комсомол дар Хоруг, Раиси ноҳияи Ванҷ, муовини аввали Раиси ВМКБ, муовини Вазири кишоварзии Тоҷикистон, Раиси ВМКБ, Раиси Кумитаи давлатии сармоягузорӣ ва идораи амволи давлатии ҶТ, Раиси Федератсияи иттифокҳои касабии мустақили мамлакат қор кардааст. Холо муовини Раиси Маҷлиси намояндагонӣ Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон мебошад.

Дер зер идомаи мулохизаҳои ӯро на ба ҳайси мансабдори давлатӣ, балки ҳаҷун як

шахрванди Тоҷикистон пешниҳоди хонандагон менамоям.

Шабакахои иҷтимоӣ ҳоло минбари касосу интиқоми хусусӣ ва маркази адовату кина шудаанд. Хатто наврасон барои дашному ҳақорат додан аз шабакахои иҷтимоӣ истифода мебаранд.

Бадбахтона, имрӯз агар як шахсе, ки Ватанро тарк кардааст, агар ба матлабе ё рӯйдоде аз хориҷа воқуниш кунад, онро “озодии суҳан”-гӯён гӯши фалакро мебаронанд, вале агар ягон мансабдор ё корманди давлатӣ ибрази ақида намояд, ӯро зуд ба қадом як “фабрикаи ҷавоб” мансуб мебаронанд ё онро фармоишӣ меноманд.

Қасро ба баҳс қашиданӣ нестам. Аслан, далелу омили баррасишаванда ба шаққи шубҳа ва баҳс ниёз надорад. Ин навиштаҳо аз рӯйи ҳусумати инфиродӣ ҳам нестанд.

Аломатҳо, тамоюл ва нишонаҳои ин бесарусомонии сиёсии ҳадафманд, ки неруи сеюм роҳандозӣ кардааст, қомеаи солимақро ба ташвиш овардааст. Бадбахтона, ақсар ташкилотчиёни маъракаи иттилоотии сиёҳ дар шабакахои иҷтимоӣ даҳшат ва зиёни қанги шахрвандиро қақат шунидаанд. Ва беҳабар ва ноқаҳмида аз пайи иштибоҳи игвоғарони солҳои 90-ум мебаранд.

Дар ҳамаи шабакахои иҷтимоӣ ва саҳифаҳои блогерҳо ба истилоҳ фирориёни бурунмарзӣ — “муҳолифин”-ро истифода мебаронанд. Ин истилоҳ дар асл дар илми қомеашиносӣ тафсири гурӯҳи диғарандешоне мебошад, ки расман саёт шуда, барои идорақунии давлат ё тағйири сиёсат барномаи алтернативӣ доранд. Ба таври алоҳида ҳар қас барои касосу нисори ҳусусӣ аз ин истилоҳ истифода бурда наметавонад.

Вале ин гурӯҳи ҳамдиёрони мо ба тамоми миллат муҳолифат доранд, ҳудро бо мардуми шарифи Тоҷикистон муҳолиф эълон қарда, бо қазабу таҳдид қомеаро ба табаддулот даъват мебаронанд.

Яъне онҳо қараз доранд, ҳусумат доранд ва муҳолифи шахсият мебошанд. Қамин аст, ки дар ҳамаи суҳбату шарҳҳои онҳо қақат таҳқир ва таънаву маломати шахсони алоҳида

чой дорад.

Аз сӯи дигар, дар шинохти муосир ба ном “мухолифон”-и силохдор ё террорист эътироф шудаанд ё зархарид. Ин ҷо табиат ва ба истилох “анатомия”-и мухолифинро таҳқиқу таҳлил мекунам.

Хох дар ИМА, хох дар Сингапур ва хох дар кишвари афсонавии Абдурахмони Чомӣ (манзур: достони «Хирадномаи Искандарӣ». – Шарҳи АМИТ «Ховар») дар чомеа шоҳу гадо, собик махбус, дузд, шахси азмансабрафта, ба мансаб нарасида ва аз сарвати бо роҳи дуздӣ бадастоварда махрумгардида мавҷуданд.

Меҳоҳам дар бораи ахлоқу одоб дар шабакахои иҷтимоӣ гӯям. Ё ба назари ман чунин менамояд ё дарвоқеъ чунин аст, ки шахсони гараздору фурсатталаби шабакахои иҷтимоӣ асосан коргурезон ва ба истилох бекорхӯчаҳоянд.

Ба ном мухолифини «мухтарам»!

Агар ҳамаи 4 миллион шаҳрвандони баркамолу қувваи қонун мо шабу рӯз дар шабакахои интернетӣ шинанд ва ба навиштаҳои шумо бо хосту исрори шумо ба истилох “лайк” гузоранд, қор ва истехсолот чӣ мешавад?

Аз сӯи дигар, ба ҳулосае омадам, ки имрӯз интернету шабакахои иҷтимоӣ ба алаҳона ва ё қасосхонаи пинҳонӣ таъдил гардидаанд.

Шумо бо ғазаб дар интернет қабхтарин даҳному ҳақоратро раво мебинед, ба шахсони алоҳида тухмат мезанед. Мардумро ба нооромӣ ва табаддулот даъват мекунад, аммо қасе шуморо пайдо қарда наметавонад. Аслан, намериносат, чун зери никоб пинҳонед.

Хеле қарднок аст, ки “навбатдорони шабакахои иҷтимоӣ” лоғи ватандӯстиву ватандорӣ мезананд. Ва баъзан бо эҳсосоти баланд зебоию шахмати Ватанро тараннум мекунанд.

Агар ин Ватан ин кадар зебову фарахфизо бошад, пас чаро хиёнат кардед, чаро фирор кардед? “Дур аз Ватан мурдан бехтар аст, аз он ки бидуни Ватан дар дилу чон зиндагӣ кунед”. Ин суханони Паустовскийро низ аз ёд набароред.

Вокеан, Сингапур, Хиндустон, Арманистонро фарзандони бурунмарзии онҳо сохтаанд. Дар бучети Арманистон 36 фоизи сармоя сахми арманҳои бурунмарзӣ аст. Соле то 18 миллиард доллар ба бучети Хиндустон аз хиндуҳои бурунмарзӣ кумак ворид мешавад.

Ин омор ба мухочирони меҳнати муваккати дахл надорад.

Мо бояд бедор шавем ва хуб дарк кунем, ки ба доми “кайф”-и иттилооти интернетӣ (шабаҳои иҷтимоӣ) наафтем, зеро ақлу заковати шумо бо дасти лӯхтакбозон аз паҳлӯ идора мешавад.

Хабар соҳиб, муаллиф ва масъулият дорад. Миллиард хабару иттилооти бесоҳиб танҳо воситаи ташвиқот аст. Хурду бузурги кишвар бояд донанд, ки ақлу заковати онҳоро навору ахбори шабакаҳо аз пажӯишу кашфиёт дур месозад.

Ягон лорд, демократ, ташкилоти ҷамъиятии хориҷӣ барои мо ва Тоҷикистон дилсӯз нест. Бузургонамон гуфтаанд: «Кас нахорад пушти ман ҷуз ноҳуни ангушти ман».

Ҳамватнони гиромӣ!

Нисфи ахбор дар шабаҳои иҷтимоӣ дар атрофи мухочирони меҳнати мечарҳад. Мухочирати меҳнати айбу шарм надорад. Мухочирати меҳнати иқтисод ва тичорат аст.

Имрӯз давлатҳои абаркудрати ҷаҳон, ба монанди Хиндустон 120 миллион, Русия — 3 миллион, Фаронса — 1 миллион ва ҳатто ИМА 2 миллион мухочирони меҳнати доранд!

Хазорхо нафар коргарони Хитой дар Тоҷикистон низ ҳамаашон дипломат ё сайёҳ нестанд.

Онҳо низ муҳоҷири кориянд. Саҳми даромад аз муҳоҷирати меҳнатӣ дар бучети Филиппин 34 фоиз, Эрон 6 фоиз, Хиндустон 4 фоиз, Туркия 8 фоиз, Беларус 8 фоиз, Молдова 14 фоизро ташкил медиҳад.

Шумо баъзан шумораи муҳоҷиронро аз 1,5 миллион бештар ҳисоб мекунед. Давлат хоҳ дар ИМА, хоҳ дар Африко омили расмӣ дорад. Ин омор аз ҳаво гирифта намешавад. Соли 2019 як шиносам 5 маротиба ба Русия рафта омад. Аммо ба ҳисоби шабакаҳои иҷтимоӣ 5 муҳоҷир аз кишвар рафт.

Таҳлили ахбор дар мавриди рушди иқтисодиву иҷтимоии Тоҷикистон дар шабакаҳои иҷтимоӣ аз ҳама беш боиси ҳашму ғазаб мегардад.

Рӯзе шаҳри Душанбиро давр зада, ҳисоб кардам, ки то соли 1990 дар Душанбе 34 бинои баландошёна ва 1 меҳмонхонаи ситорадор мавҷуд буд.

Танҳо солҳои охир садҳо бинои баландошёна ва 12 меҳмонхонаи 5 — ситорадор бунёд гардидааст. То соли 1991 ҳар 14-умин оила соҳиби мошин буд. Холо ба ҳар панҷумин шаҳрванд як мошин рост меояд. Касе оила ё шаҳрванди бе телефони мобилиро нишон диҳад, мукофот хоҳам дод.

Талафоти навзодон 8 баробар кам гардида, дарозумрии одамон афзуд. Барои таҳлили томографӣ одамон факат ба Москва ва Тошканд мерафтанд. Холо факат дар шаҳри Душанбе 123 таҳсисгоҳи мучаххази дар Осиёи Марказӣ бехтарин кор мекунад.

Соли 1988 як мурдари тавассути роҳи вилоятҳои Сугд, Ош ва шаҳри Хоруг ба ноҳияи Ванҷ дар ду ҳафта расониданд. Холо дар 5 соат аз Душанбе ба ноҳияҳои ВМКБ озод ба манзил мерасем. Дар замони Иттиҳоди Шӯравӣ дар Тоҷикистон ягон бандари ҳориҷӣ

набуд. Холо 6 пули байналмилалӣ бо хориҷи кишвар бунёд гардидааст.

Чун дар мавриди пешравихо гуфтам, бояд икром ва эътироф кунем, ки ин дастовардхоро ягон фарду шахси хориҷӣ барои мо таъмин накардааст. Чанде пеш дар як ҳамоиш аз саҳми Пешвои миллат дар истиклоли давлатӣ ва рушди устувори Тоҷикистон гуфтам.

Башарият то ба ҳол чунин пешрави мӯъҷизавиро дар кишваре, ки захираи кофии нафту газ, бандарҳои дарёӣ ва баҳрӣ надорад ва тамоми коммуникатсияи байналмилалӣ он тавассути кишварҳои хориҷӣ васл мебошад, надидааст.

Масалан, 7 соли аввали истиклол бо ҷанг ва муҳолифату музокира гузашт, то ин ки бо муҳолифини ҷохталаб аҳди сулҳ баста шуд.

Ин таҷрибаи оламшумули Пешвои миллатро имрӯз дар илми давлатдорӣ ва ҷомеасозӣ фаровон истифода мебаранд. “Таҷрибаи сулҳи Тоҷикистон дар шароити авҷи даргириҳои дохилӣ ва талошҳо барои афзалият дар сиёсати геополитикӣ моҳияти байналмилалӣ дорад”. Ин суханони ёвари собиқи Президенти Русия Сергей Ястржембский барои ситоиш ва тамаллук гуфта нашудаанд. “Ман огози алангаи ҷангро бозӣ мешуморам, ҳомӯш кардани онро қаҳрамонӣ ҷовидонӣ меҳисобам”. Ин иқтибос аз Маҳатма Ганди қаҳрамонӣ Пешвои миллати моро собит менамояд.

Воқеан, аз овони ҷавонӣ Пешвои миллат ягон бор барои вазифа ва мансаб талош накардааст. Ҳатто ба ҳайси мутахассиси иқтисодшинос ва корманди фаъол ба мактаби олии хизбӣ, ки дар он замон як зинаи асосии нардбони мансаб буд, дохил шудан нахостааст.

Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, ки ҷанд сол пеш мардум якдилона ҳамчун Пешвои миллат қабулаш карданд, соли 1992 барои ягон вазифа талош накард.

Ҳама ёд дорем, ки дар он иҷлосия қадрҳо ва роҳбарон аз масъулият мегурехтанд. Соли 2008 дар мулоқот бо сокинони ноҳияи Ишкошим як собикадори меҳнат бидуни рӯзнамаи

мулокот аз чой бархест. Он вақт ман Раиси Вилояти Мухтори Кӯхистони Бадахшон будам. Ана ҳамон вақт бе омодагии каблӣ ин пири хирадманд ба Президент “Пешвои миллат” гӯён хитоб намуд. Ин андеша, пешниҳод ва нияти холиси халк буд.

Бигуздор гумони шуморо дар конуншикании интиҳоботҳо ба инобат гирем, вале ҳамагон ва қоршиносоне, ки 500 мусулмони бонуфузи ҷаҳонро аз 2,5 миллиард интиҳоб мекунанд, ба Ӯмомалӣ Раҳмон на ҳеш ҳастанду на шинос.

Магар мо ҳуқуқи маънавӣ надорем бо ин ҷаҳр қунем, ки аз кишвари собиқ атеистии солҳои 90-ум 56-умин шӯҳратмандтарин мусулмони ҷаҳон маҳз тоҷик баромадааст?!

Тоҷикистон дар даврони Иттиҳоди Шӯравӣ дар маълумотномаи СММ бо ду ҷумла мақом дошт. Вале ин абармарди сиёсат дар таърихи миллат аз минбари СММ 5 иқдоми дорои аҳаммияти умумибашариеро эълон намуд.

Сарвати Тоҷикистон — обро ба дастурхони ҷаҳонӣ гузошт ва бо раъӣи яқдилона дар ин бора санадҳои дахлдор қабул шуданд.

Бо азму талошҳои шабонарӯзии Пешвои муаззами миллат ва мардуми шарифи Тоҷикистон кишвари мо таъмини истиклолияти энергетикӣ ва истифодаи самарабахши нерӯи барқ, аз бунбасти коммуникатсионӣ баровардан ва ба кишвари транзитӣ табдил додани Тоҷикистон, ҳифзи амнияти озукаворӣ ва дастрасии аҳолии мамлакат ба гизои хушсифат, инчунин вусъатдиҳии шӯғли ҷурмахсулро ҳамчун ҳадафҳои стратегияи ҳуд интиҳоб намуда, ҳоло нақшаи гузариши иқтисодиёт аз шакли аграрӣ-индустриалӣ ба индустриалӣ-аграрӣ амалӣ шуда истодааст.

Алҳол Тоҷикистон бо 192 кишвари дунё робита дошта, шарикӣ 160 конвенсия, созишнома ва узви 23 ташкилоти ҷаҳонӣ мебошад. Ба ҳайси яке аз муассисони СХШ, СААД ва СХИ мақоми Тоҷикистон дар мадди аввал аст.

Аз душман дӯст ва аз дӯстон шарикони стратегӣ ба вучуд овардан танҳо ҳоси бузургмардон аст.

Ин шохкорихои азим осон ба даст наомадаанд. Дар паси ҳар корнамоӣ саъю талоши шабонарӯзии Пешвои муаззами миллат мухтарам Эмомалӣ Раҳмон, хатар ба ҷисму ҷон, мулоқотҳои тунду тез ва гуфтугӯҳои бардавом, қарордодҳои тақдирсозӣ байнидавлатӣ, муқолаҳои дипломатӣ, устувории имон ва сабуриву тамкини бузург меистанд.

Ба таърих назар кунед. Нерӯҳои баркии обии Норақро 15 ҷумҳурии собиқ Шӯравӣ, 5 давлати хориҷӣ, 1780 ширкату ташкилотҳои хориҷӣ дар 12 сол сохтанд.

Вале қалонтарин нерӯҳои минтақа — “Рогун” бо имконот ва қувваи худӣ бунёд шуда истодааст. Ханӯз соли 2001 Пешвои миллат моҳияти ҷаҳонии “энергияи сабз” ва истиклолияти энергетикӣ кишварро таҳия карда буд.

Ҷумҳурии Тоҷикистон аз лиҳози иқтисодӣ энергетикӣ дар ҷаҳон ҷои 8-ум ва дар ИДМ ҷои дуюмро мегирад. Дар мушқилтарин даврони бӯҳрони молиявӣ Пешвои миллат ду ҷарҳаи НОБ “Рогун”-ро ба қор даровард. Дар се соати сари ҷамъаҳои трактор нишастаи тамоми дунё ба қори Пешвои миллат бо булдозер назорат мекард ва ӯ шахсан бо дастони ҳеш маҷрои Вахшро ба нерӯҳои рабон намуд.

Ин шӯроат барои садсолаҳои баъдӣ низ нур ва нерӯи барқ мебахшад.

Ба шумо — суҳанчинҳои шабақаҳои иҷтимоӣ ҳамаҷунин ёдрас мекунам, ки истиклолияти қомили ИМА дар 120 сол, Фаронса 43 сол, Хиндустон 57 сол пурра ташаккул ёфт.

Замоне ки дар ИДМ мероси Иттиҳоди Шӯравиро тақсим мекарданду ҷумҳуриҳои дигар ҳама ҳешро аз Шӯравӣ меситонданд, мо барои ҳифзи истиклолу яқиндорӣ меҷанҷидем. Давлати навини мо баъди қасби истиклол танҳо аз соли 2004 қоматашро рост кард.

Дар 17 сол ягон кишвари дунё ба кишвари рӯ ба рушд табдил наёфтааст, ҷунонқи Тоҷикистон пешрафт кард.

Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон давлатро аз утоқи корӣ ва аз рӯи ҳисоботҳо идора намекунад. Дар зарфи 10 моҳ, ки пандемия ҳуҷм меронд, Пешвои миллат дар киштзорҳои вилояти Сугд, боготи Хатлон, корхонаҳои саноатии Душанбе оғоз ба мардум дидор ва гуфтугӯ менамуд.

Асрори дигари пешравӣ низ махфӣ нест. Сарвари давлат рушди ҳар соҳаро бо шароити иқлим, тақозои зиндагӣ ва тамоюли бозори ҷаҳонӣ оқилона мутобиқ менамояд. Хадафи ҷоруми миллӣ — рушди саноатӣ-ағрарии кишвар барномаи инкилобии истехсолӣ аст.

Агар саноат локомотив бошад, соҳаи кишоварзӣ катора буда, бо суръати кофӣ ба пеш ҳаракат хоҳад кард.

Дабири кулли Созмони Милали Муттаҳид Антонио Гутерриш соли 2018 хангоми боздид аз Тоҷикистон, барҳақ, Пешвои миллатро “инсонӣ покдил ва ташкилотчи оқил” номид.

Банда солҳои зиёд дар рӯзҳои мушкул дар ВМКБ бо Пешвои миллат кор кардам. Ин барои ман шахсан ифтихор аст, ки бо ҷунин фарзанди сарсупурда, ҷонфидо, ҳирадманд, шӯҷоъ, сиёсатмадори сатҳи ҷаҳонӣ кор кардам. Ин иқболи баландест, ки ҳар як инсон орзу мекунад.

Ин воқуниши ман ҳамчун як шахрванди одии ин сарзамини бихиштӣ, ҳамчун як тоҷики ватандӯст рӯи коғаз омадаву унвонии қорбарони шабакаҳои иҷтимоӣ ирсол мешавад.

Мардум дар дуояшон аз даргоҳи Парвардигор ба Пешвои муаззами миллат саломатӣ ва сарбаландии бештару бештарро орзу мекунанд.

Воқеан, дар омади суҳан боз як хоҳиши бародарона дорам. Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон бо сарвари Пешвои миллат аз танқиди воқеиву созанда парҳез намекунад, ҳарос надорад.

Тоҷикистон ягона кишвари ИДМ аст, ки меъёри конунии воқуниш ба танкиди ВАО дошта, тибки Фармони №622 арзу андешаҳои танкидиро баррасӣ менамояд.

Ҳамзамон бо ин, бояд мақоли тоҷикии “Мочарои хонаро ба кӯча намебароранд”-ро дар ёд дошта бошем. Ҳамагӣ мусулмонем. Аз лихозии ақидаи хоҳ демократ бошем, хоҳ дахрӣ ё тундгаро, бояд одоби бахс, тарзи муошират ва русуми ҳуби тоҷиконро риоя кунем.

Ва нисҳати гуфтор. Пештар аз ҳама, тансиҳатӣ ва тавфиқи қоратонро орзу дорам. Бигзор, душахрвандиву сешахрвандӣ гиред. Ин имқонпазир ва дар ҷахорҷӯбаи ақл аст.

Бигзор ба ҳуқумату ташкилоти дигар хидмат кунед. Вале Тоҷикистон ватани мову шумост, ягона аст. Ва дар ҳама ҷо, дар ҳама сатҳ шуморо “тоҷик” мегӯянд.

Қама ҳам бошад, аз зодағони Душанбе — яҳудиёни Тоҷикистон дар ҳориҷи кишвар бояд ибрат гирифт. Онҳо дар ҳориҷи кишвар, бо вучуди зиндагии шоҳона, пеш аз мурдан як қаф ҳоки Тоҷикистонро бо ҳуд мебаранд.

Қинахоро аз дил бароред. Адовати шаҳси́ро дур созед. Мо садҳо миллион нестем. Танҳо ваҳдату дӯстӣ моро ба зиндагии шоиста мерасонад, муваффақ мекунанд.

Ин мисраҳои Мағлоно Ҷалолиддини Балхиро ба ёд оред, ки гуфтааст:

Ақл мегӯяд, ки айши беқарон
Ҳаст дар ҳамзистӣ бо дигарон,
Ту ҳам, эй фарзанд, танҳо аз ҳирад
Бо тамоми мардуми рӯи замин,
Дустӣ кун! Беҳтарин дин аст ин.
Боқӣ, дар паноҳи Ҳудованд бошед!!

Бо эхтиром,
Кодири КОСИМ,
шахрванди Чумхурии Тоҷикистон,
сокини шаҳри Душанбе